

MARK TWAIN

*Aventurile lui
Huckleberry Finn*

Traducere de *Monica Manolachi*
Prefață de *Lucian Pricop*

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TWAIN, MARK

Aventurile lui Huckleberry Finn / Mark Twain. ; trad. de:
Monica Manolachi; pref.: Lucian Pricop. - Ed. a 3-a. - București:
Cartex 2000, 2019

ISBN 978-973-104-871-0

I. Manolachi, Monica (trad.)
II. Pricop, Lucian (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Prima epopee a sudului american</i> (Lucian Pricop)	7
Aventurile lui Huckleberry Finn	13
Capitolul 1	13
Capitolul 2	17
Capitolul 3	24
Capitolul 4	29
Capitolul 5	33
Capitolul 6	38
Capitolul 7	46
Capitolul 8	53
Capitolul 9	65
Capitolul 10	70
Capitolul 11	74
Capitolul 12	82
Capitolul 13	90
Capitolul 14	96
Capitolul 15	101
Capitolul 16	107
Capitolul 17	116
Capitolul 18	126
Capitolul 19	138
Capitolul 20	147
Capitolul 21	157

Capitolul 22	167
Capitolul 23	173
Capitolul 24	179
Capitolul 25	186
Capitolul 26	194
Capitolul 27	203
Capitolul 28	210
Capitolul 29	220
Capitolul 30	230
Capitolul 31	234
Capitolul 32	243
Capitolul 33	249
Capitolul 34	256
Capitolul 35	262
Capitolul 36	270
Capitolul 37	276
Capitolul 38	283
Capitolul 39	290
Capitolul 40	296
Capitolul 41	302
Capitolul 42	309
Nu a mai rămas nimic de scris	317

PRIMA EPOPEE A SUDULUI AMERICAN

Mark Twain ajunsese la finele secolului al XIX-lea cel mai cunoscut american, astfel încât aparițiile lui publice mobilizau interesul general. A fost tipograf, pilot de vapor pe Mississippi, a căutat argint în Nevada; era ateu, pătruns totuși de valorile morale ale familiei. Și-a pierdut toate economiile în falimentul unei bănci, transformându-l într-un fervent contestatar al sistemului bancar. În ultimii săi ani de viață devenise depresiv, dar și-a păstrat intact umorul.

Aventurile lui Huckleberry Finn, acest roman care s-a bucurat și se bucură încă de interesul publicului, pare scris în joacă. Avem însă, fără îndoială, prima epopee autentică a sudului american și, cu siguranță, cea mai cunoscută, de un umor extraordinar și de o profunzime a observației experimentată mult mai târziu de adeptii realismului.

Povestea este simplă. Huck Finn, micul vagabond al orașelului sudist de pe malul fluviului, a fost adoptat de o văduvă cumsecade, ceea ce știm din *Tom Sawyer*. Are un disconfort explicit în relație cu sistemul educațional, pe care încearcă să-l evite. În privința interdicției de a fuma, Huck ajunge la înțelegere cu văduva care-l adoptase pentru a-l „civiliza“, să mai aprindă câte o pipă, dar pe ascuns. Sora văduvei, în schimb, e persoana autoritară care-l face pe Huck să disprețuiască fundamental viața „civilizată“ și „regulele ei idioate“.

CAPITOLUL 1

N-aveți cum să știți cine sunt dacă n-ați citit cartea intitulată *Aventurile lui Tom Sawyer*¹, dar n-are a face. Cartea a fost scrisă de domnul Mark Twain și tot ce spune el acolo este în mare parte adevărat. Le-a mai tras el de păr pe ici, pe colo – ei, doar aşa, un pic, nu mult – dar, în mare, tot ce spune el acolo e adevărat. Cui nu i se întâmplă să mai și mintă din când în când? A, poate doar mătușii Polly, văduvei sau, cine știe, poate lui Mary².

Păi da, în carte era vorba și de Polly, mătușa lui Tom, și de Mary, și de văduva Douglas și, după cum spuneam, în afară de unele lucruri puse de la el, cartea spune adevărul adevărat.

Povestea aceea se încheia cam așa: Tom și cu mine am găsit banii ascunși de tâlhari în peșteră și ne-am îmbogățit. Ne-am ales fiecare cu câte șase mii de dolari, toți în monede din aur. Dacă îi punem grămadă, erau un munte de bani. După aia, judecătorul Thatcher i-a luat și i-a pus să clocească dobândă, câte un dolar pe zi, și asta pe tot anul. Ce mai, o grămadă de bani, cu care nu mai știai ce să faci. Văduva Douglas m-a înfiat, jurându-se să facă din mine „un om țivilizat“, dar îmi venea tare greu să stau tot timpul numai în casă. Ea era foarte la locul ei și nemaipomenit de tipicără în tot ce făcea. De-aia, când n-am mai putut răbda, am șters-o frumușel. Mi-am pus zdrențele alea vechi și m-am mutat iar în

¹ Roman publicat de Mark Twain în 1876, ai căruia eroi sunt Tom Sawyer și Huckleberry Finn.

² Personaje din romanul *Aventurile lui Tom Sawyer*.

poloboc, bucuros că eram de capul meu. Dar Tom Sawyer m-a căutat și mi-a dat de știre că avea de gând să pună pe roate o bandă de hoți, în care aş fi putut intra și eu, doar dacă m-aș fi întors la văduvă și m-aș fi făcut băiat de treabă. Așa că m-am întors.

Cum m-a văzut văduva, a început să bocească și mi-a spus că mi-s o biață oaietă rătăcită și multe altele de felul asta, dar fără nici o răutate din partea ei. După asta, mi-a dat iar haine din alea noi, în care transpiram leoarcă și mă simteam de parcă eram în chingi. Pe urmă a început iar ychea poveste. Cum sună clopoțelul pentru cină, trebuia să vii fără întârziere. După ce te aşezai la masă, nu puteai să începi să mânânci imediat, ci trebuia să aștepți până ce văduva blagoslovea bucatele cu bărbia în piept, deși nu prea le lipsea mai nimic, atâtă doar că fiecare fel fusese gătit în altă oală. Dacă le pui pe toate într-o strachină, e altceva, fiindcă se amestecă între ele, se fac mai zemoase și iese totul mai gustos.

După cină, văduva își scotea cartea și începea să mă dăscălească despre Moise și coșulețul de papură¹, iar eu ardeam de nerăbdare să aflu ce s-a mai întâmplat cu el, dar când am aflat că Moise răposase de hăt-hăt, de multă vreme, nu m-am mai sinchisit de el, pentru că, fie vorba între noi, nu prea mă dau în vînt după ăștia morți.

Într-o zi, când am vrut să trag și eu din pipă, am zis să-i cer voie văduvei. Dar ți-ai găsit!... Zicea că nu-i frumos, că-i un obicei grosolan și c-ar trebui să mă las de fumat cu totul. Dar aşa merge treaba cu unii oameni. Se apucă să vorbească aiurea despre niște lucruri de care nici măcar n-au habar! Văduva tot bodogănea de Moise, un ins care nici măcar nu era rudă cu ea și care, fiindcă murise, nu mai putea fi de nici un folos nimănui, nu? În schimb, mă scotea întruna vinovat de o treabă care, orice s-ar zice, tot e bună la ceva. Unde mai pui că și ea trăgea tutun pe nas, dar pas de comentai ceva, bineînțeles. Ea cică avea dreptul.

¹ O legendă biblică povestește că Moise, după ce a fost născut, a fost pus într-un coșuleț, căruia i s-a dat drumul pe fluviul egiptean Nil. Coșulețul și copilul au fost găsiți de fiica faraonului.

Soră-sa, domnișoara Watson, o fată bătrână cu ochelari pe nas și cam slăbănoagă, venită de câteva zile să stea la ea, mă încolțî apoi cu un abecedar. Mă chinui ea aşa cam vreun ceas, până când a potolit-o văduva. Ajunsesem la capătul răbdărilor. După aceea, m-am plăcuit de moarte o oră întreagă, simteam că înnebunesc. Domnișoara Watson mă cicălea tot timpul: „Huckleberry, ia-ți picioarele de-acolo“, „Huckleberry, nu mai stă în halul ăla de cocoșat, stai drept“. Nică nu trecea un minut și începea iar: „Huckleberry, nu mai căsca și nu te mai întinde aşa. De ce nu-ți dai silință să te porți și tu mai ca lumea?“ Dar când a început să-mi vorbească despre iad, i-am spus cinstiț că îmi doream să fiu și eu pe acolo. Asta a cam scos-o din papuci, chiar dacă eu nici n-o spusesem din răutate. Nu voi am decât să plec. Oriunde, numai să plec în altă parte. Voi am o schimbare, de orice fel. Mi-a spus atunci că nu era frumos să-i vorbesc aşa, că ea n-ar fi zis niciodată una ca asta și că, în ce o privea, avea să facă totul ca să ajungă în rai. Cât despre mine, gândindu-mă că nu-i mare scofală să mă duc acolo unde o să vină și ea, m-am hotărât să nu mă străduiesc cătuși de puțin s-o însoțesc. Dar bineînțeles că nu i-am spus-o, fiindcă s-ar fi aprins și mai tare, ceea ce n-ar fi dus la nimic bun.

Și, uite-ășa, îi tot dădea înainte cu raiul, căci, dacă se pornea, nu mai puteai s-o oprești. Zicea că în rai omul n-are altă treabă decât să se plimbe toată ziulică de colo-colo și să cânte la harpă și asta tot timpul. Nu prea mi se părea mie cine știe ce, dar nu i-am spus nimic. N-am întrebat-o decât dacă Tom Sawyer ar putea nimeri și el în rai. Nică vorbă, mi-a răspuns și atunci m-am bucurat foarte tare în sinea mea. Nu de alta, dar chiar asta voi am, să fiu împreună cu Tom.

Domnișoara Watson m-a tot bătut la cap, până m-au ajuns oboseala și stinghereala. La puțin timp, au fost chemați în casă și negrii, iar după rugăciune toată lumea s-a dus la culcare. M-am dus sus în odaia mea cu un capăt de lumânare în mâna. Am pus-o pe masă, m-am aşezat pe un scaun de lângă fereastră și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar degeaba. Mă simteam atât de stingher, încât mai c-aș fi vrut să mor. Stelele străluceau pe cer, iar frunzișul copacilor fremăta cu o jale nemaipomenită.

Am auzit în depărtare tipătul unei bufnițe, bocind pesemne pe cineva care murise. Pe urmă o ciovică începu să cârâie și un câine să urle, semn că cineva era pe moarte. Iar vântul tot încerca să-mi șoptească ceva la ureche și, cum nu pricepeam ce-mi spunea, mă treceau fiori reci. Apoi se auzi dinspre pădure zgomotul pe care-l stârnesc strigoii când vor să ne spună ce au ei pe suflet și nu se pot face înțeleși și, negăsindu-și tihnă în mormânt, sunt nevoiți să bântuie și să se tângue în fiecare noapte. Eram aşa de abătut și de înfricoșat, încât tare mi-aș fi dorit să am pe cineva alături de mine. Pe urmă, un păianjen începu să mi se târâie pe umăr, dar i-am făcut vânt și a picat taman în flacăra lumânării. Până s-apuc eu să mă mișc, se și mistuise. Nu era nevoie să-mi mai spună cineva, căci știam că nu-i a bună și că o să-mi aducă nenorocire. Din pricina asta m-a cuprins un tremurici, de era cât pe ce să-mi cadă hainele de pe mine.

M-am ridicat, am dat trei ture în jurul scaunului și mi-am făcut cruce de fiecare dată. După asta, mi-am legat cu ață o șuviță de păr, ca să mă păzească de vrăjitoare. Nu prea credeam eu în chestia asta. Vrăji de felul ăsta are rost să le faci dacă ai pierdut o potcoavă găsită, pe care voiai s-o atârnă deasupra ușii într-un cui, dar nu auzisem pe nimeni până atunci să spună că poți să alungi în felul acesta ghinionul de a fi omorât un păianjen.

M-am aşezat din nou, tremurând ca varga și mi-am aprins luleaua să fumez și eu ca omul. Văduva n-ar fi avut cum să-și dea seama, acum că toată casa era cuprinsă de o liniște mormântală. Apoi, după ceva timp, am auzit în depărtare, undeva în oraș, douăsprezece bătăi de ceas, bang-bang-bang, după care s-a făcut iar liniște, o liniște mai adâncă decât înainte. Dar nu după multă vreme, am auzit troșnind o creangă în întuneric, undeva printre copaci. Ceva se mișca pe acolo. Am rămas nemîșcat, trăgând cu urechea. Cu greu am deslușit un mieunat, undeva jos. Grozav!... Am mieunat și eu încetîșor de tot, am stins lumânarea și am sărit de pe fereastră pe acoperișul şopronului. De-acolo m-am lăsat în jos la pământ și m-am furîsat pe burtă printre copaci. Firește că Tom Sawyer era acolo și mă aștepta.

CAPITOLUL 2

Am pornit tiptil pe o potecă pierdută printre copaci spre marginea grădinii văduvei, aplecându-ne ca să nu ne zgâriem capul de crengi. Taman când treceam pe lângă bucătărie, m-am împiedicat de o rădăcină și am făcut zgomot. Ne-am ghemuit la pământ, ținându-ne răsuflarea. Jim, negrul cel mare al domnișoarei Watson, stătea în pragul bucătăriei. Îl vedeam destul de bine, fiindcă în spatele lui pâlpâia o lumină. S-a ridicat și, întinzându-și gâtul, a ascultat cam un minut, după care a strigat:

– Care-i acolo?...

A mai tras puțin cu urechea, după care a luat-o tiptil și s-a oprit chiar între noi doi. Mai că puteam să-l atingem cu mâna. Am rămas aşa nu știu câte minute, fără să scoatem nici un sunet, și pe deasupra mai eram și foarte aproape unul de altul. Mă apucase o mâncărime pe la gleznă, dar n-aveam curaj să mă scarpin. Dupa asta a început să mă mănânce și urechea, apoi spinarea, taman între umeri. Simteam că mor dacă nu mă scarpin. De-atunci mi-am dat seama în mai multe rânduri că, dacă ești într-o companie mai simandicoasă sau la vreo înmormântare ori dacă vrei să dormi când nu prea ți-somn, vasăzică dacă ești undeva unde nu ar trebui să te scarpini, tocmai atunci te apucă mâncărimea într-o mie de locuri deodată.

După un timp, Jim spuse:

– Hei, care ești? Unde ești, mă?... Să-mi sară ochii dacă n-am auzit ceva. Aha, știe Jim ce-i de făcut: stă aici până o s-audă iar.

Așa că se aşeză pe pământ, între noi doi. Se rezemă cu spatele de un trunchi de copac și-și întinse picioarele, de cât pe-aci să mă atingă la picior. Începu să mă mânânce nasul aşa de tare, că-mi dădură lacrimile. Dar tot nu m-am scărpinat. Apoi mâncărimea trecu în nări și de-acolo mai departe. Nu mai știam ce să fac să rămân nemîșcat. Chinul astăa a ținut vreo sașe, șapte minute, dar mie mi s-a părut mult mai mult. De-acum mă mâncă în vreo unsprezece locuri deodata. Simțeam că nu mai puteam răbdă nici măcar un minut, dar am strâns din dinți și m-am hotărât să încerc. Chiar atunci Jim începu să răsuflă greu, după care începu să sfărăie. Parcă mi se luase o piatră de pe inimă!...

Tom îmi făcu semn, un fel de șuierat printre dinți, și începu să ne târâm amândoi de-a bușilea. După ce ne depărtărăm vreo trei-patru metri, Tom se opri și-mi șopti că ar fi distractiv să-l legăm pe Jim de copac. Dar am zis nu. Dacă se trezea? Ar fi făcut tărăboi și atunci s-ar fi băgat de seamă că nu mai eram în casă. Pe urmă, Tom mai spuse că n-are destule lumânări și că s-ar duce în bucătărie să mai ia vreo câteva. I-am zis că n-are rost să încerce. Dacă se trezea Jim și venea după noi? Dar Tom zicea că face să încercăm, aşa că ne-am furișat în bucătărie și am pus mâna pe trei lumânări, pentru care Tom lăsa pe masă un bănuț de cinci cenți. Apoi am ieșit amândoi, iar pe mine mă treceau toate nădușelile. Dar ți-ai găsit!... Tom să plece aşa ușor? No... Ținea morțis să se târască până la Jim, ca să-i mai joace un renghi. Poate fiindcă eram singur, iar în jur era atâtă liniște, dar mie mi s-a părut tare lungă așteptarea.

După ce s-a întors Tom, am luat-o pe potecă, de-a lungul gardului ce împrejmua grădina, și am ajuns încet-încet în creștetul dealului povârnit, de peste drum de casă. Tom îmi povesti cum îi luase pălăria de pe capul lui Jim și i-o agățase de o cracă, undeva deasupra lui. Jim se mișcase un pic, dar nu se trezise. A doua zi, Jim avea să se laude că-l fermecaseră niște vrăjitoare care-l încălecaseră și cutreieraseră cu el prin tot satul, aducându-l după aceea la loc sub copac și lăsându-i pălăria atârnată de o creangă, ca să-i arate cu cine avusese de-a face. După încă o zi,

Jim avea să spună că de fapt vrăjitoarele i se urcaseră în cârcă și-l călăriseră până hăt de departe, până în sud, spre New Orleans. De la o zi la alta, Jim tot lunghea călătoria, ajungând puțin câte puțin să spună că vrăjitoarele îl purtaseră prin toată lumea, că-l sleiseră de puteri și-i învinețiseră spinarea. Jim era tare mândru de ce pățise, încât nici nu se mai uita la ceilalți negri. Negrii din împrejurimi veneau să-i asculte istoria și nu era altul mai vestit ca el în tot ținutul. Negrii veniți de departe rămâneau cu gurile căscate, măsurându-l cu privirea din cap până-n picioare ca pe nu știu ce minunătie. Negrii ăștia stau mereu pe întuneric în bucătărie, lângă focul din vatră, și sporovăiesc despre vrăjitoare. Ori de câte ori vreunul din ei încerca să spună ceva, dându-și aere că ar ști tot, Jim îi tăia vorba:

– Hm! Ce știi tu de vrăjitoare?

Iar negrul acela făcea fețe-fețe și n-avea decât să se așeze undeva, mai în spate. Jim nu se despărțea niciodată de bănuțul acela de cinci cenți, pe care și-l legase cu o sforicică în jurul gâtului. Zicea că-i un talisman pe care chiar diavolul însuși îl dăduse, spunându-i că poate lecui cu el pe oricine și că poate chema vrăjitoare ori de câte ori voia dacă-i șoptea talismanului niște vorbulițe anume. Dar nu spunea niciodată care erau acele vorbulițe. Negri din tot ținutul veneau la el și-i dăruiau tot ce aveau la ei, numai și numai să le arate măcar o dată bănuțul acela de cinci cenți. Dar se fereau să-l atingă, știind că fusese în mâna diavolului însuși. De când îl văzuse pe diavol și fusese călărit de vrăjitoare, Jim nu mai era deloc bun de muncă.

Ca să revin, când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirea în urmă, spre satul din vale, unde scânteiau vreo trei-patru luminițe, pesemne acolo unde erau oameni bolnavi. Deasupra noastră, stelele străluceau ca niciodată, iar jos, pe lângă sat, șerpuia fluviul, lat de vreo milă, grozav de liniștit și măreț. Cum coboram noi dealul, ne-am întâlnit cu Joe Harper, Ben Rogers și alți cățiva băieți, ascunsi în tăbăcăria veche. Apoi am dezlegat o barcă și-am luat-o la vale pe fluviu, vreo două mile și

jumătate, până când am ajuns la șirbitura cea mare din coasta dealului, unde am tras la mal.

Ne-am dus spre un pâlc de tufe, unde Tom ne-a pus pe toți să jurăm că o să păstrăm taina, după care ne-a arătat o văgăună în coasta dealului, pe unde tușiurile se îndeseau. Am aprins lumânările și ne-am tărât pe brânci în văgăună, cale de cam două sute de metri, până am dat de larg. Tom începu să cerceteze pe unde puteam trece și curând se vîrși sub un perete în care n-ai fi zis că era o crăpătură. Ne-am tărât și noi după el până am ajuns într-un fel de chilie igrasioasă și rece. Aici ne-am oprit.

— Acum, începu Tom, o să înființăm o bandă de hoți, care o să se cheme „Banda lui Tom Sawyer“. Toți cei care vor să intre în bandă tre să jure credință și să semneze jurământul cu sângele lor.

Înindcă toți voiau, Tom scoase din buzunar o hârtie pe care scrisese deja jurământul și începu să ni-l citească. Zicea cam aşa: Fiecare băiat trebuie să fie credincios bandei și să nu-i trădeze secretele niciodată. Dacă cineva îi făcea vreun rău unuia dintre membrii bandei, oricare dintre băieți putea primi ordin să-l omoare pe ticălos cu familie cu tot și trebuie să se supună, neavând voie să mănage, nici să doarmă până nu-i omora pe toți și nu le crește pe piept o cruce, care era și semnul bandei. Nimeni din afara bandei nu putea folosi semnul acesta, iar dacă îndrăznea să-l folosească, trebuie judecat, iar dacă îl mai folosea o dată, atunci trebuie omorât pe loc. Dacă oricare dintre membrii bandei dădea vreun secret în vileag, trebuie să i se taie gâtul, iar cadavrul lui urma să fie ars și cenușa împrăștiată, iar numele trădătorului urma să fie șters de pe listă cu sânge, astfel încât nu mai putea fi pomenit niciodată de către membri, fiind blestemat și sortit uitării pe vecie.

Toți băieții au spus că era un jurământ tare frumos și l-au întrebat pe Tom dacă-l ticluise singur. În parte da, spuse el, iar restul îl luase din cărtile cu pirati și cu hoți, căci orice bandă care se respectă are un asemenea jurământ.

Cățiva își dădură cu părerea că ar fi bine ca familiile băieților trădători să fie omorâte, ceea ce i se păru lui Tom o idee bună, pe care o adăugă cu creionul pe hârtie.

— Ce ne facem cu Huck Finn, că el n-are familie? întrebă Ben Rogers.

— Da' ce, n-are tată? zise Tom Sawyer.

— Ba da, are tată, numa că de la o vreme nu prea mai e de găsit. Pe vremuri venea beat mort în tăbăcărie și se culca lângă porci, da' de-un an și ceva n-a mai fost văzut pe-acolo.

Se porniră să despice firul în patru și erau cât pe ce să mălase pe dinafară, pe motiv că fiecare membru trebuia să aibă o familie sau pe cineva care să poată fi omorât, altminteri n-ar fi fost corect pentru ceilalți. Tăceau cu toții, buimăciți, neștiind cum să-o mai scoată la capăt. Aproape că-mi venea să plâng, când deodată mi-a dat prin cap că domnișoara Watson se potrivea de minune. La nevoie, puteau să-o omoare pe ea.

— Da, merge. E-n regulă! spuseră băieții. Huck poa să intre în bandă.

Pe urmă, fiecare se înțepă în deget cu acul, ca să aibă cu ce îscăli. Mi-am pus și eu semnul pe hârtie.

— Și-acum, zise Ben Rogers, să vedem cu ce-o să se ocupe banda noastră.

— Numa cu jafuri și omoruri, răspunse Tom.

— Da' ce-o să jefui? Case, vite sau ce?...

— Astea-s fleacuri, bă!... Să furi vite sau alte lucruri de-astea nu-i jaf, ci găinărie, spuse Tom Sawyer. Noi nu suntem găinari. Noi tre să lucrăm în stil mare. Suntem tâlhari de drumul mare. Ne mascăm, oprim diligențe și trăsuri pe șosea, omorâm oamenii și le luăm ceasurile și banii.

— Trebuie neapărat să-i omorâm?...

— Bineînțeles. E cel mai bine aşa. Unii mai deștepti sunt de altă părere, da' de obicei se zice că-i cel mai bine să-i omori pe toți, în afară de ăia pe care putem să-i aducem în peșteră ca pri-zonieri, până sunt răscumpărați.

— Cum adică?...

— Nu știu. Așa se face, am citit prin cărți. Și se înțelege că și noi tre' să facem la fel.

— Da' cum putem să facem chestia asta, dacă nu știm despre ce-i vorba?

— La naiba, nu vă e clar că-i obligatoriu? Nu v-am spus că-i ca la carte? Nu cumva vreți să faceți altfel decât cum scrie la carte, ca să amestecați voi treburile?

— Ușor de zis, Tom Sawyer, da' cum naiba să fie răscumpărăți indivizii ăștia, dacă nu știm despre ce-i vorba? Asta aș vrea să știu. Ia spune, tu ce crezi că este?

— Habar n-am. S-ar putea să însemne că-i ținem prizonieri până mor.

— Așa mai merge, nu-i rău. De ce n-ai zis așa de la bun început? Îi ținem prizonieri până ce-i răscumpără moartea. Numa' că până atunci or să ne cam otrăvească viața, or să ne halească toată mâncarea și or să încerce mereu să-și ia tălpășița.

— Las-o mai moale, Ben Rogers! Cum să fugă dacă sunt păziți de-un gardian, gata să tragă-n ei dacă mișcă un deget?

— Un gardian?... Asta-i prea nașpa. Adică cineva să stea aici toată noaptea, fără să închidă ochii, ca să-i păzească?... Ce prostie!... N-ar fi mai bine să pui mâna pe-un ciomag și să-i răscumperi imediat cum apar?

— Nu, fiindcă n-am găsit scris nicăieri chestia asta. Ia ascultă, Ben Rogers, ai de gând să faci cum scrie la carte ori ba? Ce, îți închipui că ăia care au scris cărțile nu știu ce-i bine să faci și ce nu? Sau crezi cumva că poți să-i înveți tu?... Te înșeli, fraiere!... Nu, frate, o să-i răscumpărăm cum scrie la carte.

— Bine, fie cum spui. Io unu' zic că-i o tâmpenie. Ia spune, omorâm și femei?

— Ascultă, Ben Rogers, dac-aș fi novice așa cum ești tu, aş tăcea chitic. Cum să omori femeile? Ce idee! Nimenei n-a citit prin cărți așa ceva. Le aduci în peșteră și te porți cu ele ca cu ou', cât se poate de frumos. Și încetu' cu încetu' faci să le cazi cu tronc, iar ele nici n-or să vrea să se mai întoarcă acasă.

— Dacă așa stă treaba, nu mai am nimic de spus, da' să știi că nu-i cine știe ce. În curând peștera asta o să geamă de femei și de tot felu' de tipi care or să aștepte să fie răscumpărăți, așa încât nici n-o să mai fie loc pentru noi, tâlharii. Da' dă-i înainte. Io nu mai am nimic de zis.

În vremea asta, pe puștiul de Tommy Barnes îl luase somnul. Când îl treziră, era atât de speriat, încât începu să bâzâie, spunând că vrea acasă la mămica lui și că nici nu voia să se facă bandit. Așa că începură să facă bășcălie de el, spunându-i că-i un sugaci. De necaz, piticul ne amenință că o să dea în vîleag toate secretele. Însă Tom îi puse cinci cenți în palmă, ca să-și țină gura, după care ne spuse că era timpul să plecăm și că săptămâna viitoare aveam să ne întâlnim din nou, ca să jefuim pe careva și să omorâm niște însi.

Ben Rogers spuse că nu poate pleca de-acasă decât duminica, așa că era mai bine să începem duminica următoare. Toți ceilalți fură de părere că nu se cădea să săvârșim asemenea fapte tocmai duminica, ceea ce mai clarifică situația. A rămas stabilit să ne întâlnim cât mai curând, ca să hotărâm o zi de atac. Apoi, după ce l-am ales pe Tom Sawyer căpitan și pe Joe Harper aghiotantul bandei, ne-am dus pe la casele noastre.

M-am cățărat pe acoperișul șopronului și m-am strecut pe fereastră în camera mea, tocmai când se lumina de ziua. Hainele mele cele noi erau soioase și pline de noroi, iar eu eram rupt de oboseală.